

ΑΛΩΠΗΕ ΚΟΛΟΒΗ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΛΕΩΝ
ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἡ ὄκνη ἐν Ἀθῆναις ἐν ἔτει 1875

(Οἱ στίχοι τῶν ἀσμάτων ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Στρατήγη)

[Ἀΐθουσα κομψὴ θύραν ἔχουσα κατὰ τὸ βάθος καὶ παράθυρα ἑκατέρωθεν. Ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ θύρα φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀσπασίας· παρ' αὐτῆ πρὸς τὰ ἔμπρὸς κιλλίθας ἐφ' οὗ ἀνθέων ἀγγεῖα· ἄνω τοῦ κιλλίθαντος καθρέπτης. Κατέναντι αὐτοῦ ἐστία ἐν ἣ καίει μεγάλη πυρά. Ἐπ' αὐτῆς ὠρολόγιον καὶ κηροπήγια ἄνω τῆς ἐστίας καθρέπτης· παρ' αὐτῆ πρὸς τὸ βάθος θύρα φέρουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πέτρου. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀριστερᾷ ἀνάκλιτρον καὶ τράπεζα. Ἔδραι, ἐδώλια, κτλ.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ καθήμενος ἐπὶ ἔδρας παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκων ἡμερίδα. ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ ἰστοίη ἕως ἐξέλη. — Τί ὥρα εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ στρεφόμενος. — Φεύγεις, Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ κατερχομένη. — Ναί, τί ὥρα εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιόν του. — Ἐνδεκα.

ΑΣΠΑΣΙΑ, διορθουμένη εἰς τὴν καθρέπτην. — Ἄν δὲν ἔλθω ἕως τὸ μεσημέρι, μή με περιμένῃς.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πάλι μόνο θά μ' ἀφήσης νὰ φάγω ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀσπαζομένη αὐτὸν καὶ ἐξερχομένη. — Αἴ, ὄλο παραπονεῖσαι...
ἔλα, φίλησέ με . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἀσπαζόμενος αὐτήν. — Κακιά! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη. — Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἔλθω . . . μή σε
νοιάζῃ . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΤΡΟΣ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν μεγαλοφῶως καὶ εἶτα ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. — « Ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὸν κύριον
Κιλδίνην, τὸν ὀξύφωνον ἐκεῖνον, ὅστις εἶλκε μᾶλλον διὰ τῆς
ὠραιότητός του ἢ τῆς φωνῆς του τὰς συμπαθείας τῶν κυριῶν.
Οὗτος εὐρισκόμενος εἰς Ἀλεξάνδρειαν τόσον ἐμάγευσε τὴν κυρίαν
Δ. . . , ὥστε αὐτὴ ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγόν της ἵνα τὸν ἀκο-
λουθήσῃ . . . » [Ἐγειρόμενος] ὦ, ὦ . . . κακὴ νύχτα θὰ ἐπέρασεν
ὁ καυμένος ὁ σύζυγος! [Καθήμενος πρὸ τῆς ἐστίας καὶ τὸ πῦρ ὑποσκαλεῖων]
Ἡ κυρία Δ. . . ποία εἶνε αὐτὴ ἢ κυρία Δ. . . εἰς Ἀλεξάνδρειαν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὑποκλιόμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθου. Ἡ φυσιογνωμία του ἐμφαίνει
ψυχὴν τεταραγμένην, τὸ βλέμμα του εἶνε ἄγριον καὶ ἀχρότης θανάτου καλύπτει τὸ πρόσω-
πον αὐτοῦ. Ἀτημέλητος τὴν ἐνδυμασίαν ἔχει ἡμελημένην τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον. Εἰσέρ-
χεται, ρίπτει γύρω ἐταστικά βλέμματα, εἶτα προχωρεῖ πρὸς τὸν Πέτρον κινῶν τὴν κεφαλὴν].

— Ὁ Πέτρος . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποσκαλεῖ τὴν πυρὰν. — Τί παράξενα
πράγματα βλέπει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐγγίζων τὸν ὦμον τοῦ Πέτρου. — Πέτρε . . .

ΠΕΤΡΟΣ, στρεφόμενος, παρατηρῶν αὐτὸν καὶ ἐγειρόμενος. — Κύριε . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, διανοίγων τὰς ἀγκάλας του. — Πέτρε μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ παρατηρήσας αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐν ἀπορίᾳ. — Ποιὸς
εἶν' αὐτός;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα. — Τί κάμνεις, ἀδελφέ;

ΠΕΤΡΟΣ, λαμβάνων αὐτὴν μετὰ δισταγμοῦ. — Πολὺ καλὰ, ἀδελφέ. . .
ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίζω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Πῶς; τί; . . . δὲν με γνωρίζεις; . . .

[Ἰδίᾳ σείων τὴν κεφαλὴν] Δυστυχισμένος ἐγώ! . . . τόσον ἄλλαξα λοιπόν;
ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ ὄνομά σας παρικχαλῶ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὲ τὰ σωστά σου ἄμιλεῖς, Πέτρε; . . . δὲν με
ἀναγνωρίζεις; . . . δὲν ἐνθυμεῖται τὸν Θεόδωρον;

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος ἐν ἀρχῇ καὶ εἶτα γελῶν. — Τὸν Θεόδωρον; . . .
σὺ ὁ Θεόδωρος; . . . ἀστείζεσθε βεβαίως, φίλε μου κύριε. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μπρέ, ἀδελφέ, ἐγὼ εἶμαι . . . δὲν ἀστείζο-

μαι καθόλου . . . ἐγὼ ὁ Θεόδωρος, ὁ φίλος σου, ὁ συμμαθη-
τῆς σου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τότε πῶς κατήντησες ἔτσι ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, στένων. — Πῶς κατήντησα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. — Ἔλα νά σε φιλήσω, ἂν εἶσαι
σύ, ἀδελφέ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, σείων τὴν κεφαλὴν. — Ἄχ ! ὅλα εἰμποροῦσα νά τα
περιμένω . . . αὐτὸ ὅμως ὄχι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὸν καλῶς στρεφόμενος περὶ αὐτοῦ. — Στάσου,
στάσου . . . ναί, . . . ἐσύ εἶσαι . . . τώρα σὲ ἀναγνωρίζω . . .
Μὰ δὲ μοῦ λές πῶς ἐγήρασες ἔτσι ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἄδων. — Ἄριθ. 2.

Δὲν μ' ἐγήρασαν οἱ χρόνοι
ἄχ, τὸν δυστυχῆ ! . . .
μόν' μ' ἐμάραναν οἱ πόνοι
ποῦ ἔχω ἔς τὴν ψυχή.
Ἄπὸ μὲ εἰς τὰς Ἀθήνας
νέος περὶ λαμπρὸς
καὶ καλλίτερος δὲν ἦταν
ἂπ' ἐμὲ γαμπρὸς !

Σᾶς ἐξέχασα παληὰ μου
χρόνια εὐτυχῆ,
ποῦ ἔν τ' ἀμάξια, τὰ καλὰ μου,
ποῦ ἔν ἡ ἐποχή ;
Τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα χρόνια
ἐπεράσαν πλειά,
π' ὅλα μ' εἶχαν τὰ σαλόνια
ὡσὰν βασιλιὰ.

Μὲ ψαρὰ τὰ γένεια τώρα
καὶ ψαρὰ μαλλιὰ
ἔς τὴ γενέθλιό μου χώρα
δὲν μὲ ξέρουν πλειά.
Ὅλοι γέρο μὲ νομίζουν
ἐκατὸ χρονῶν,
τὸν κομψὸ πλειά δὲν γνωρίζουν
νεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δυστυχισμένε, πῶς ἔγινες ! . . . Κάθησε, κάθησε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, καθήμενος καὶ στένων. — Ἄ ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ πιστέψη ὅτι εἴμεθα τῆς αὐ-

τῆς ἡλικίας ; [Καθήμενος παρ' αὐτῶ] Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; ἀπὸ τὴν
Κωνσταντινουπόλιν ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁχι. . . ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, πῶς ἐπέρασες ἐκεῖ ; καλὰ ; καλὰ ; . . .
Δὲν ἦρες καμμιὰ νύφη νὰ παντρευτῆς καὶ σύ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Πῶς ; δὲν γνωρίζεις τίποτε ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί νὰ γνωρίζω ; . . . μήπως ἔφαγες καμμιὰ
χυλόπητα ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Τί χυλόπητα . . . ποῦ με ἄφησε ἡ
γυναϊκά μου ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Σὲ ἄφησε ; . . . Εἶσαι πανδρεμμένος ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐγειρόμενος. — Ἐνώπιόν σου, ἔχεις φίλτατε, τὸν
δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. . . Ἡ γυναϊκά μου ἔφυγε μ' ἕναν
τενόρον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — ὦ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Ἐναν θεατρῖνον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί περίεργος σύμπτωσις ! . . . Αὐτὸ ἐδιάβαζα
πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἑφημερίδα . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, στένων καὶ τὴν κεφαλὴν σείων. — Τὸ ἔχουν καὶ αἱ ἑφη-
μερίδες ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σφίγγων αὐτοῦ τὴν χεῖρα. — Ἄ ! φίλε μου, σὲ λυποῦμαι. . .
Ποῦ νὰ υποθέσω, ὅτι αὐτὴ ἡ κ. Δ . . . ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ
καλλιτέρου μου φίλου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὴ λυπεῖσάι . . . τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος
σ' ἐκπλήττει ; . . . Αἶ, φίλε μου, λάβε ὑπ' ὄψιν σου τὸ δυστύ-
χημά μου καὶ μὴν παντρευτῆς ποτέ σου ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ὀλίγον ἀργὰ μοῦ δίδεις τὴν συμβου-
λήν σου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Διατί ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Διότι εἶμαι παντρεμμένος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Ἐσύ ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ οἰκογενειάρχης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἐχετε θέατρον ἐδῶ ; . . . ὑπάρχει κανένας
τενόρος ;

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Ἐτρελλάθητες ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐπιμένων. — Ὑπάρχει ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί . . . εἶνε μάλιστα πολὺ καλός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁραῖος ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ δὲν εἶνε ἄσχημος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὴν πηγίνης τὴ γυναϊκά σου εἰς τὸ θέα-

τρον . . . πρόσεχέ την . . . φύλαγέ την ἀπό τὸν τενόρον . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐσὺ πάλι νομίζεις ὅτι ὅλαις ἢ γυναῖκες εἶνε ἡ ἰδίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅλαις, ὅλαις . . . ἄνευ ἐξαιρέσεως.

ΠΕΤΡΟΣ. — Εἶσαι πολὺ ἡπατημένος, φίλε μου, διότι ἡ σύζυγός μου εἶνε ἡ καλλιτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου . . . Μὲ ἀγαπᾷ ὅσον δὲν φαντάζεσαι καὶ εἶμαι εὐτυχής.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Κ' ἐμένα κατ' ἀρχὰς μὲ ἀγαποῦσε . . . μὲ ἐλάτρευε . . . ὕστερα ὁμως . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐχω κ' ἓνα παιδάκι σὰν ἀγγελουδι ὠραῖο. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὰ διατί νὰ εἶσαι τόσο ἀπλοῦς καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς τὰ στοιχειωδέστερα τῶν πραγμάτων ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τι νὰ ἐννοήσω ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅτι θά σε ἀπατήσῃ . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταυρῶν τοὺς βραχίονας. — Γιά νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . γι' αὐτὸ ἦρθες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πέτρε, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἀγάπης μου ;

ΠΕΤΡΟΣ, μεταβαίνων ἐν ὀργῇ ἀριστερῶν. — Ὅταν κάθῃσαι καὶ μοῦ λὲς τέτοιαις ἀνοησίαις ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Καὶ ὁμως σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Πρέπει νὰ εἶνε τρελλὸς ὁ δυστυχισμένος ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἀκουσέ με, Πέτρε, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ παραγωνώρῃς . . . Ἦσουν πάντοτε καλὸς μαζῆ μου καὶ σήμερα ποῦ κινδυνεύεις δὲν θά σ' ἀφήσω νὰ χαθῆς . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Κινδυνεύω . . . ἐγώ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀγριῶς. — Αὐτὸ τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσαν γυναῖκα . . . δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα παγίδι ποῦ ἔκοψεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ. . . Κορίτσι, ἀπατᾷ τοὺς γονεῖς τῆς γυναῖκα, ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γοργᾷ, ἀπατᾷ τὸν ἑαυτὸν τῆς . . . Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ὅλη ἀπάτη καὶ αὐτὴ μονάχη. . . Καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἀπάτης ἔχει πάντοτε ἓνα σκοπὸν . . . ὄχι ! . . . πολλάκις ἄνευ λόγου, χωρὶς τὴν παραμικρὰν αἰτίαν, αὐξάνει τὴν φιλαρέσκειάν τῆς, λησμονεῖ καὶ τὰ ἱερώτερα καθήκοντα, παραβλέπει τὰ πάντα . . . διατί ; Καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει ! . . . Σημείωσε δὲ ὅτι δὲν σοῦ ὀρίζω πρόσωπον . . . σοῦ ὁμιλῶ περὶ τῆς γυναικὸς ἐν γένει, καὶ ὅταν λέγω αὐτὰ περὶ μιᾶς, περιλαμβάνω 'ς τὴ μίαν μέσχη ὅλαις τῆς γυναῖκες . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἄδων. — Ἀρ. 8

Αἴ, φίλε μου, σὲ δικαίωνῶ,
 γιὰτ' εἶνε ὄλα μελανά,
 μὲ τέτοιο ἔς τὴν καρδιά σου πόνο
 τὰ βλέπεις ὄλα σκοτεινά.
 Τὸ πάθος ποῦ ἔχεις μέσ' ἔς τὰ στήθη
 πολλοὶ νὰ τὸ ἔχουνε ποθεῖ,
 τὸ λέγει κι' ἓνα παραμῦθι
 ποῦ θὰ σοῦ ἔπῳ τώρα εὐθύς.

Ἄπ' τὰ τόσα παραμῦθια
 ποῦ μοῦ εἶπεν ὁ παπποῦς
 πειὸ πολὺ μὰ τὴν ἀλήθεια,
 μ' ἄρесе τῆς ἀλεποῦς.
 Θὰ σοῦ ἔπῳ πῶς διορθώσαν
 τὴν παμπόνηρη κυρά,
 πῶς μιὰ μέρα τὴν ἔσακῶσαν
 καὶ τῆς κόψαν τὴν οὐρά !

Ἐνα θεόρατο δοκάν:
 σὲ μιὰ μεριά δὲ ξέλω ποῦ,
 μιὰ μέρα μέσ' ἔς τὸν τρύγο πιάνει
 ἀπ' τὴν οὐρά μιὰν ἀλεποῦ...
 Ἐ ταῖς φίλαις τότε λέγει ὄλαις
 ἂν θέλουν νὰ ἔξαφρωθοῦν
 πῶς σὰν κι' αὐτὴν πρέπ' ἡ μαργιόλαις
 ἀμέσως νὰ κολοβωθοῦν.

Μοιάζει μὲ τὸ πάθημά σου
 κι' ἡ δική της συμφορά,
 κι' ὅσους βλέπεις ἐμπροστά σου
 θὲς νὰ κόψῃς τὴν οὐρά.
 Βλέπεις καὶ τὰ παραμῦθια
 ποῦ μαθαίναμε μικροὶ
 μᾶς διδάσκουν τὴν ἀλήθεια
 ὅσο κι' ἂν εἶνε πικρή ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ.— Πέτρε, μὴ με φέρῃς εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν
 ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ σύζυ-
 γός σου σὲ ἀπατᾷ ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὀργιζόμενος. — Ξέρεις ὅτι θὰ με φέρῃς ἐτὺ εἰς τὴν
 δυσάρεστον θέσιν νὰ σε πετάξω ἀπὸ τὸ παραθύρι μὲ τὸ κεφάλι ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀταράχως. — Ἥμπορεῖς νὰ με πετάξῃς μὲ τὸ κεφάλι
 ἀπὸ τὸ παράθυρο, Ἥμπορεῖς νὰ με κάμῃς ὅ,τι θέλεις . . . Βε-
 βαιώσου ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὴ γυναῖκά σου νὰ σε
 ἀπατᾷ . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο: ἄνωτέρω. ΛΕΩΝ

ΛΕΩΝ, εἰσερχόμενος. — Καλημέρα.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀνερχόμενος. — Τί κάμνεις, Λέων ;

ΛΕΩΝ. κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ. — Καλά, ἐσύ ;

ΠΕΤΡΟΣ — Αἶ, σοῦ ἐπέρασαν ἡ μελαγχολίας σου ;

ΛΕΩΝ, θλιβερώς. — ᾿Α !

ΠΕΤΡΟΣ — Θεόδωρε, σοῦ παρουσιάζω τὸν ἐξάδελφόν μου
Λέοντα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὸ, περιέργως. — Ἔχω εὐχαρίστησιν .

ΛΕΩΝ, ὑποκλίνων. — Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Νὰ εἶνε αὐτός ;

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν — Μελαγχολικώτερον καὶ αὐτῆς τῆς με-
λαγχολίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἰδίᾳ ἐν πεποιθήσει. — Αὐτὸς εἶνε ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Πῶς δὲν ἦλθες ἐχθὲς τὸ βράδυ ;

ΛΕΩΝ. — Ἦμην εἰς τὸ θέατρον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πηγαίνει νὰ παίρνη μαθήματα ἀπὸ τὸν
τενόνον.ΠΕΤΡΟΣ, ἔστις ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἑστίαν διὰ νὰ ὑποκαλεῖται τὸ πῦρ. — Ἡ
'Ἀσπασία σ' ἐπερίμενε . . .

ΛΕΩΝ μετὰ διαφέροντος. — Μ' ἐπερίμενε ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Αὐτὸς εἶνε ἀναμφιβόλως !

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, βέβαια. . . καὶ μάλιστα εἶχε μεγάλην ἀνη-
συχίαν, διότι δὲν ἤξευρε τί γίνεσαι δύο ἡμέραις τώρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — ᾿Α, οἱ σύζυγοι ! . . . οἱ σύζυγοι ! . . .

ΛΕΩΝ. — Ἐεύρεις ποῦ εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν ξεύρω . . . δὲν τὴν
ἠρώτησα . . . πρὸ ὀλίγου ἐβγήκε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὴν
περιμένω εἰς τὸ τραπέζι.

ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ. — Ἄν ἐπῆγε εἰς τὴν ἀδελφὴν σας . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Κάθεσαι νὰ φάγῃς μαζῆ μας ; . . . Ὁ Θεόδω-
ρος κ' ἐγὼ εἴμεθα . . .ΛΕΩΝ. — Ὅχι, ὄχι . . . πρέπει νὰ φεύγω . . . [Χαιρετίζων τὸν
Θεόδωρον] Κύριέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
σᾶς γνωρίσω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ψυχρῶς. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κύριε.

ΠΕΤΡΟΣ, συνοδεύων αὐτὸν μέχρι τινός. — Τὸ βράδυ σέ περιμένομεν.

ΛΕΩΝ, ἰερχόμενος. — Καλά, καλά . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ μεταβαίνων δεξιᾷ. — Καὶ δὲν βλέπει τίποτε! . . . καὶ δὲν ἐννοεῖ τίποτε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, κατερχόμενος. — Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ ἐξάδελφός μου, Θεόδωρε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πῶς μοῦ φαίνεται;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐμπορεῖς νὰ φαντασθῆς ὅτι μ' αὐτὸν τὸν ἥσυχον τρόπο του εἶνε κάλτσα τοῦ διαβόλου;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Βεβαίως.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, τὸ ἐννόησες;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄμα γὼν εἶδα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ ἐν τούτοις δὲν ζεῦρεις πόσοι ἀπατῶνται. . . Δὲν φανταζεσαι τί παραλυμένους ποῦ εἶνε . . . ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα εἰς τὸ Παρίσι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἦταν σὲ κανέναν θεατρικὸν θίασον αὐτοῦ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ποῦ ἂν ἦταν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Σ' ἐρωτῶ ἂν ἦτον ποτὲ τενόρος.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ὀργῇ. — Αἶ, μὰ κατήντησες ἀηδία πλέον. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πέτρε, εἶμι φίλος σου καὶ σε ἀγαπῶ . . . πρόσεχε τὸν ἐξάδελφό σου. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐρχεσαι νὰ μ' ἀφίνης ἥσυχον λέω ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Δὲν θὰ σ' ἀφήσω μέχρις ὅτου βεβαιωθῆς.

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τί νὰ βεβαιωθῶ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ; . . . Εἶμι βέβαιος, πλέον ἢ βέβαιος, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ; . . . δὲν ἐννοεῖς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀποῦ παρετήρησεν αὐτὸν καλῶς. — Ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος μου. . . ἤθελθνα νὰ σε σώσω καὶ δὲν μὲ ἄκουσες. . . Νίπτω τὰς χεῖράς μου. . . ἔχω τὴν συνείδησίν μου ἥσυχον. . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταυροκοπούμενος καὶ γελῶν. — Πίσω μου εἶσαι δαίμονα! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ. — Κάμε ὅ,τι θέλεις. . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΛΕΠΑΣΙΑ

ΛΕΠΑΣΙΑ. — Ἦλθα, βλέπεις;

ΠΕΤΡΟΣ, δεξιούμενος αὐτήν. — Καλῶς τηνε τὴ γυναικοῦλά μου.

- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαιρετίζουσα τὸν Θεόδωρον. — Κύριε . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, — Ἀσπασία, ὁ φίλος μου ὁ Θεόδωρος.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, περιχαρής. — Ὁ παλαιός σου συμμαθητής ;
- ΠΕΤΡΟΣ, — Ναί, ποῦ σοῦ ἔλεγα πάντοτε.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαριέντως. — Χαίρω πολὺ, κύριε, καθήστε σᾶς παρακαλῶ . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀκαμπτός. — Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων κυρία μου, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀναχωρήσω.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, ὡσεὶ μεμφομένη αὐτόν. — Τώρα ποῦ ἦλθα ἐγώ ;
- ΠΕΤΡΟΣ, κρυφίως τῆ Ἀσπασίᾳ. — Ἄφησέ τον ἀδελφή, νὰ πάη ἔς τὴ δουλειά του . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, — Λυποῦμαι, κυρία μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδω μίαν θεϊάν μου . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ, προθύμως. — Τότε νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίζουμε μάλιστα . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὑπόδρα βλέπων αὐτήν. — Σᾶς προσκυνῶ . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαιρετίζουσα καὶ μεταδαίνουσα ἀριστοτέλ. — Χαίρετε . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, ἀποχαιρετίζων αὐτόν. — Ἄντιο, ἀντίο . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδιᾶ ἀνερχόμενος. — Τὸν ἀπατᾶ ! . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν καὶ βλέπων αὐτόν. — Καὶ χαιρετίσματα ἔς τὴν θεία σου . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπερχόμενος. — Ἔχε τὸ νοῦ σου . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Καλά, καλά.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΣΠΑΣΙΑ

- ΑΣΠΑΣΙΑ, ἥτις μετέβη δεξιᾶ πρὸς τὸν κατερχόμενον Πέτρον μειδιῶσα. — Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε αὐτός καὶ γιατί εἶνε ἔτσι ;
- ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Τὸν ἄφησε ἡ γυναῖκά του καὶ ἀπὸ τότε εἶνε ὅλο ὑποψίας . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄ !
- ΠΕΤΡΟΣ, — Νομίζει ὅτι ὅλαις ἡ γυναῖκες ἀπατοῦν τοὺς ἄνδρας των . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μπᾶ ὁ καυμένος ! . . .
- ΠΕΤΡΟΣ. — Τοῦ ἔχουν φύγει ἕνα-δύο βίδες . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ, καθημένη. — Χαιρετίσματα πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἑλένη.
- ΠΕΤΡΟΣ, ἰστάμενος πρὸ αὐτῆς. — Ἦσουν ἐκεῖ ; Τί κάμνει ;
- ΑΣΠΑΣΙΑ, μειδιῶσα. — Μουρουδιακὰ ἐτοιμάζει.
- ΠΕΤΡΟΣ, Ὕχι δά ; ὥστε εἶνε ὀλίγον τι ;
- ΑΣΠΑΣΙΑ, γελῶσα. — Καθὼς φαίνεται . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν χάνει τὸν καιρὸ τῆς . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὲ παρεκάλεσε μάλιστα νὰ τῆς εὔρω δαντέλλαις καὶ ἄμα θὰ φῶμε θὰ σ' ἀφήσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, δυσανασχετῶν. — Πάλι θὰ μου φύγῃς ;

ΑΣΠΑΣΙΑ — Μοῦ ἔδωκε καὶ τὸ δεῖγμα . . . ποῦ τὸ ἔβαλα . . .
 ποῦ τὸ ἔβαλα . . . (ἔρευνᾷ εἰς τὴν τσέπην τῆς, ἀλλ' ἐνῶ ἐξάγει τὸ μανθλιόν τῆς χαρτίον δεδιπλωμένον πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πέρου καὶ καθὼς τὸ βλέπει αὐτὴ βάλει κραυγὴν) **Ἄ!** . . .

ΠΕΤΡΟΣ, αἶρων τὸ χαρτίον. — Κᾶτι σοῦ ἔπεσε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀρπάζουσα αὐτό. — Εὐχαριστῶ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Γιατὶ μοῦ τὸ ἀρπάξες ἔτσι ; τί εἶνε αὐτὸ τὸ χαρτάκι ; . . . κρύπτει κανένα μυστικόν ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, θορυβουμένη. — Ὅχι . . . δὲν εἶνε τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί σημαίνει λοιπὸν ἡ τόση βία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. ἐρυθριῶσα. — Τί βία ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ ὀπισθοχωρῶν καὶ παρατηρῶν αὐτήν. — Διάβολε, διατί κοκκινίζει ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἰδίᾳ μεταβαίνουσα ἀριστερᾷ. — Ἀνέβηκε τὸ αἷμα ἔς τὸ κεφάλι μου.

ΠΕΤΡΟΣ, ἄδων ἐν διωδίᾳ. — Ἀριθ. 4.

Μέσ' ἔς τὸ μυαλό μου τριγυρίζει
 μιὰ ὑπόψια φοβερᾶ,
 καὶ μιὰ ἰδέα βασανίζει
 τὴν κεφαλὴ μου τρομερᾶ.

Σὰν παπαροῦνα ἔχει γείνη,
 νὰ μάθω θέλω τὸ γιατί,
 γιὰ τί, γιὰ τί νὰ μὴ μ' ἀφήνῃ
 νὰ ἰδῶ τί γράφει τὸ χαρτί.

Δὲν ἔξερω τί νὰ λέγῃ
 ἐκεῖνο τὸ χαρτί,
 μιὰ ὑπόψια φλέγει
 τὸ πνευμά μου φρικτὴ ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἄδουσα ἐν διωδίᾳ.

Ἄ! καρδιοχτύπι μ' ἔχει πιάσει
 καὶ στενοχώρια δυνατὴ
 γιατί δὲν θέλω νὰ διαβάσῃ
 τί γράφει μέσα τὸ χαρτί.

Μὰ ἔλα ποῦ φοβοῦμαι πάλι,
 μὲ βλέπει μ' ὑποπτη ματιά,
 κακαῖς ιδέαις μήπως βάλῃ
 καὶ τοῦμπουν ψύλλοι: μέσ' ἔς τ' αὐτιά.

Μὰ ἔλα ποῦ τῆ ζήλεια
 φοβοῦμαι τουτουνοῦ,
 ἂν δὲν τὸ δώσω, χίλια
 θὰ βάλῃ μέσ' ἔς τὸ νοῦ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ ἂν σε παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ χαρτάκι ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Τί ιδέα σοῦ ἔρχεται ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἦνε παράξενη.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πρώτη φορὰ ποῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν νευρικῇ παραξῆ. — Τέλος πάντων ἐπειδὴ εἶνε πρώτη φορὰ μὴ μοῦ τὸ ἀρνῆσαι.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ὁμοίως. — Τί θὰ κερδίσης ἂν τὸ ἰδῆς ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, ἔτσι . . μιὰ ἰδιοτροπία μου.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Οὐ! τί ὀχληρὸς καταντᾶς καυμένε . . ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄσπασία μου . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, τρεπομένη πρὸς τὴν θύραν. — Μὴ ἐπιμένῃς σὲ παρακαλῶ . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταματῶν αὐτὴν. — Ἄ ! ὄχι . . δὲν θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν μοῦ τὸ δώσης . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, παρατηροῦσα αὐτὸν αὐστηρῶς. — Πέτρε, θὰ μὲ λυπήσης

ΠΕΤΡΟΣ. — Δόσε μού το.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄδύνατον

ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ μοῦ τὸ δώσης . . τὸ θέλω . . τὸ ἀπαιτῶ . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἰσχυρίζουσα τὸ χαρτίον, καὶ ρίπτουσα τὰ τεμάχια εἰς τὴν πυρὰν. — Αἶ, ὄχι, λοιπὸν . . προτιμῶ νὰ τὸ ξεσχίσω . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐνός. — Ἄσπασία ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη ἀριστερῶς. — Μ' ἐλύπησες ὅμως πολὺ.

ΣΠΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΠΕΤΡΟΣ, μόνος.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί ιδέα ! . . [τρέχων πρὸς τὴν ἐστίαν]. Δὲν ἐκάησαν ὅλα, ὄχι . . [κύπτων καὶ συνάξων τὰ ἀπομείναντα τεμάχια] Εἶνε ἄρά γε ἀποδείξεις αὐτά ; . . καὶ λέγει λοιπὸν ἀλήθεια ὁ Θεόδωρος ; . . ὦ, εἶνε φρικτὸν, φρικτὸν ! . . φοβοῦμαι νὰ τ' ἀνοίξω ! . .

Τί περιέχουν! . . . Εἶνε γράψιμον; . . . ἐρωτικὸν γράψιμον; . . . ὄχι. ὄχι. . . δὲν εἶνε τέτοια ἢ Ἀσπασία . . . ἀδύνατον! . . . Καὶ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὸ δείξη. . . ἐπρωτίμησε νὰ τὸ ξεσχήσῃ, νὰ τὸ κάψῃ, νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ! . . . [γελοῦν] Εἶμαι τρελλός! . . . ἢ Ἀσπασία εἶνε ἄγγελος! . . . ἂν δὲν ἤρχετο αὐτὸς ὁ διάβολος σήμερα ἐδῶ, θὰ μοῦ περνοῦσε ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸν νοῦν; . . . τί ὑποφίαις ἀνόηταις βάζω ἔς τὸ κεφάλι μου . . . Ὅσον τὴ φωτιᾷ λοιπὸν κι' αὐτά! . . . [βλέπων πρὸ τῆς ἑστίας ἕτερον τεμάχιον] Εἶνε ἀκόμη ἓνα . . . [κύπτων ὅπως τὸ λάδη] Θεέ μου! . . . τί βλέπω; . . . [ὀπισθοχωρῶν καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς] ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος. . . . Δὲν ἐδιάβασα καλά. . . . ἀδύνατον . . . [λαμβάνων αὐτὸ καὶ ἀναγινώσκων] «ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος!» Εἶνε γραμμένο. . . Εἶνε τὸ γράψιμό της. . . [Ἐμβρόντητος] Ὁ Ἄ! δυστυχισμένε Πέτρε, κατεστράφης! . . .

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΘΕΟΔΩΡ. — Ἦλθα . . . πηγαίνω ὑστερώτερα ἔς τὴ θεία μου, διότι ὁ κίνδυνος τὸν ὅποσον τρέχεις . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἀγρίως. — Ἦλθες; . . . γιατί νὰ ἔλθης;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ἐκπληκτος. — Ἄ!;

ΠΕΤΡΟΣ, δρᾶττων τὸν βραχίονά του. — Καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τί ἔχεις; φαίνεσαι στενοχωρημένος. . . .

ΠΕΤΡΟΣ, — Ἐγώ; φαίνομαι πολὺ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶσαι κατὰκίτρινος!

ΠΕΤΡΟΣ. — Κίτρινος; . . . Δυστυχία μου! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τί σοῦ συμβαίνει;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὁ Ἄ! ὄχι. . . . νὰ μὴν τὸ μάθης καλλίτερα. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶνε ἀπὸ κεῖνα ποῦ δὲν λέγονται;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν λέγονται. . . . τὸ εἶπες. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του. — Μήπως ὁ τενόρος;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὁ Ἄ, σιώπαινε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, χαίρων. — Ὁ τενόρος! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, πίπτων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Ναί, ναί, φίλε μου . . . λυπήσου με . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τρίβων τὰ χεῖρά του καὶ δεικνύων σημεῖα ὑψίστης χαρᾶς. — Ὁ Ἄ, μὰ ἐπὶ τέλους! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Γελᾷς; γελοῦς, Θεόδωρε, ὅταν εἶμαι τόσον δυστυχής;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, καθήμενος παρ' αὐτοῦ. — Βλέπεις ὅταν ἓνας ἄνθρωπος

εἶνε βέβαιος . . . διότι ἐγὼ ἤμην βέβαιος . . . βεβαιότατος . . .
Καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν σου ἀναμφιβόλως . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου, μὲ ἄλλον, δὲν ἤξεύρω
ἀκόμη . . . ἐδῶ ἔχω τὰς ἀποδείξεις . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἔχεις ἀποδείξεις ; . . . περίφημα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτός. — Περίφημα ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Δηλαδή ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν.

ΠΕΤΡΟΣ, στένων. — Δυστυχῶς ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μετ' εὐχαριστήσεως. — Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀπόδειξις ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τρέμω νὰ τὴν ἰδῶ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, θωπεύων αὐτόν. — Θάρρος, φίλε μου, θάρρος ! . . .
'ς αὐτὰ τὰ πρᾶγματα πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς θάρρος ! . . . ῥώτα
καὶ μένα ! . . . γράμμα εἶνε ; [ἀνοίγων τὴν χεῖρα τοῦ Πέτρου] Μα διατί
τὸ ἐξέσχισες ; τί ἔκαμες ; πῶς τὸ ἐξέσχισες ;

ΠΕΤΡΟΣ — Αὐτὴ τὸ ἐξέσχισε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ — Αὐτὴ ; . . . φοβερὸν !

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ τὸ ἔρριξε 'ς τὴ φωτιά . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅσον τὴ φωτιά ; . . . ἀποτρόπαιον !!! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, διατρέχων τὴν σκηνήν. — Τώρα πὲς μου τί νὰ κάμω . . .
συμβουλευσέ με διότι χάνω τὸ νοῦ μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὅστις παρατηρεῖ τὰ τεμάχια τὰ ὅποια κρατεῖ. — Τί νὰ κάμης ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὅλα τώρα περνοῦν ἀπ' ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μάτια
μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅπως τὸ 'παθα καὶ ἐγὼ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὅλα τὰ βλέπω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Σὰν νὰ ἦναι πανόραμα . . . ἔτσι τὰ ἔβλεπα
καὶ ἐγὼ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ τώρα ἐνθυμοῦμαι τὰ σουσου—σουσου τῆς
γυναίκος μου καὶ τοῦ Λέοντος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μετὰ περιεργείας. — Εἶχαν κρυφομιλήματα ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Κάθε ὥρα καὶ στιγμή.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἀπαράλλακτα σὰν τὰ ἰδικά μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Λέγεις λοιπὸν ὅτι εἶνε . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁ ἐξάδελφός σου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ ! τί διορατικὸν ποῦ ἔχω . . . ἀμέσως τὸ
εἶπα καθὼς τὸν εἶδον . . . Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ σκώληξ, αὐτὸς
ὁ ὄφις, αὐτὸς ! . . . Πίστευσέ με . . . δὲν μοῦ διαφεύγει πλέον
τίποτε . . . ἀπὸ ἓνα βλέμμα ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τὰ πάντα . . .
δὲν ξέρεις τί πείραν ἀπέκτησα . . . τὸν εἶδα . . . ἦταν ἀνήσυ-
χος καὶ εἶνε αὐτός ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐνεός. — Ὁ Λέων ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄδων. — Ἀριθ. 5.

Καὶ ἄλλος ἔταν δοκιμάζη
τὴν ἰδική μου συμφορὰ
μαζῆ μ' ἐμέ σὰν νὰ μοιράζη
τὴ λύπη μου τὴ φοβερά.
Τοῦ εἶπα ἴω πῶς θὰ τὴν πάθη
καὶ τὴν παθαίνει μιὰ χαρά,
τὴν ἄλεποῦ λοιπὸν ἄς μάθη
νὰ διηγῆτ' ἄλλη φορὰ.

ὦ, τί εὐτυχία . . .
τί παρηγορία,
κι' ἄλλου—τί χαρά!—
κόπηκ' ἢ οὐρά,
Ζήτω, οὐρα, οὐρα ! . . .
ζήτω ! . . . κουτσονοῦρα,
κι' ἄλλη τοῦ λοιποῦ
θὰ ἴνε ἄλεποῦ ! . . .

Ἄργα κ' ἐμέ ἢ μαύρη μοῖρα
μου ἄνοιξε τὰ δυὸ στραβά
κι' ἀπέκτησα μεγάλη πείρα
ἂν καὶ μοῦ κόστισ' ἀκριβά.
Θὰ εἶνε, φαίνεται, κατάρρα
τὸ κουτελό τους νὰ χτυποῦν
ὅσοι ἴχουνε τὴν κουταμάρα
τὸ ἥμισύ των ν' ἀγαποῦν.

ὦ, τί εὐτυχία . . .
τί παρηγορία,
κι' ἄλλου—τί χαρά!—
κόπηκ' ἢ οὐρά.
Ζήτω, οὐρα, οὐρα ! . . .
ζήτω ! . . . κουτσονοῦρα,
κι' ἄλλη τοῦ λοιποῦ
θὰ ἴνε ἄλεποῦ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ἀπέλπισία. — Πιὸς μπορούσε νὰ τὸ πιστέψη ; . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶχαν λοιπὸν κρυφομιλήματα . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο μελαγχολικός, καὶ αὐτὴ
προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δίδῃ θάρρος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἐνθυμεῖσαι τίποτε ἄλλο ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Στάσου, στάσου . . μίαν ἡμέρα ἦτον ἐδῶ ἡ ἀδελφή της ἡ μικρά, ἡ Κλεονίκη. Ἦτον μέσα ὅταν ἦλθεν ὁ Λέων. . . καὶ ἡ Κλεονίκη ἐκοκκίνισεν. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Θὰ τὰ ἤξευρεν ὅλα καὶ τὸ κορίτσι ἐντράπη-
ξε . . . ἶ, φοίκη ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, βοήθησέ με, Θεόδωρε, τί νὰ κάμω ; λέγε. . .
συμβούλευσέ με . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ κολλήσουμε αὐτὰ τὰ
χαρτάκια γιὰ νὰ βγάλωμε νόημα, καὶ νὰ ἰδοῦμε εἰς ποῖον ση-
μεῖον εὐρίσκονται . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αὐτὸν ὅμως τί νὰ τὸν κάμω ; αὐτὸ τὸ τέρας, τὸ
θηρίον . . . τὸν Λέοντα . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ ! προσοχή, φίλε μου, προσοχή . . . διότι
ἂν καταλάβουν ὅτι τοὺς ἐνόησες μᾶς κάμνουν καὶ χάνομε τ'
αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια . . . Δὲν ξεύρεις τί τετραπέρατοι εἶνε οἱ
ἐρωτευμένοι καὶ πόσα μέσα μεταχειρίζονται γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν
καὶ πάλιν τὸν ἀνακαλύψαντα τὰ πάντα σύζυγον . . . Ἐγὼ τρεῖς
φοραῖς τοὺς ἔπιασα, καὶ τῆς τρεῖς φοραῖς μ' ἔπεισαν πῶς δὲν
ἦταν τίποτε, ὡς ποῦ τὴν τετάρτην φορὰν ἐπίσθηχα πλέον ὅτι
καὶ ἔτρεχε . . . ἀφοῦ ἔφυγαν ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τί νὰ κάμω ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τίποτε . . . ἂν ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὸν δεχθῆς μὲ
τὸ χαμόγελο 'ς τὸ στόμα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἀδύνατον . . . Θὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τὸ κάμνεις . . . ἀλλὰ δὲν σὲ ὠφελεῖ . . . ὁ
σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ τίποτε . . . Εἴμεθα ἤδη ἐπὶ τὰ
ἶχνη φοβερᾶς καὶ ἀποτροπαίας πράξεως . . . τὸ σῶμα τοῦ ἐγ-
κλήματος εὐρίσκεται εἰς χεῖράς μας . . . δὲν ἀπομένουν παρὰ οἱ
ἐγκληματίαι, τοὺς ὁποίους θὰ κάνωμε μία χῆλ ! . . . καὶ θὰ
τοὺς πιάσωμε μέσα 'ς τὰ δίκτυα μας . . . τώρα φέρε κόλλα νὰ
νὰ τὰ κολλήσωμε αὐτὰ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖον μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πᾶμε . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω ΛΕΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ. — Νά τος ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Προσοχή !

ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ εἰσερχόμενος. — Δὲν ἦτον εἰς τῆς ἀδελφῆς της . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, ἀπεφάσισης νὰ 'φᾶς μαζῆ μας ;

- ΛΕΩΝ. — Ἦλθεν ἡ Ἀσπασία ;
 ΠΕΤΡΟΣ. — Οὐ, τώρα ! . . .
 ΛΕΩΝ, περιχαρής. — Ἄ !
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Βλέπεις τὴν χαρὰν του . . .
 ΠΕΤΡΟΣ, ὁμοίως. — Τὴν βλέπω, τὴν βλέπω . . .
 ΛΕΩΝ. — Ἄν με κρατήσης, τρώγω μαζί σας . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Κρατήσέ τον . . .
 ΠΕΤΡΟΣ. — Νὰ φᾶς, νὰ φᾶς . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μείν' ἐδῶ . . . πάω νὰ τὰ κολλήσω . . .
 ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε αὐτοῦ . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ περιχαρής. — Ἀλεποῦ, αἱ ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΩΝ

- ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Ἄς ἔμποροῦσα νὰ τὸν πνίξω . . .
 ΛΕΩΝ, ἐκπλούμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Καὶ τί καλὰ μᾶς ἔχει σήμερον ἡ Ἀσπασία ;
 ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν ξέρω . . . ἀρνάκι, μοῦ φαίνεται . . .
 ΛΕΩΝ. — Ἄ, ἄ . . . ἔχει ἀρνάκι . . . ἔς τὴν σοῦβλα βέβαια . . .
 Ἦ ἄξιζεν ἕνα κόσμος ! . . .
 ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Τί ὁμιλία νὰ τοῦ κάμω . . . ἔχω χάσει καὶ τὰ λόγια μου . . .
 ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ σύλλους. — Τί γ' ἀπέκαμεν ἄρα γε ἡ Ἀσπασία ;
 ΠΕΤΡΟΣ, καθήμενος περιβάδην ἐπὶ τινος ἰδωλίου. — Δὲν μοῦ λές . . . ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . . πῶς δὲν σοῦ ἦλθεν ἀκόμη ἡ ἰδέα νὰ παντρευτῆς ;
 ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ. — Ἄ ! διάβολε . . . αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα . . .
 ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πῶς θὰ με οἰκτείρη ὁ ἄθλιος ! . . .
 ΛΕΩΝ, μειδιῶν. — Ἄμ' ἐσένα πῶς σοῦ ἦρθε νὰ μ' ἐρωτήσης ; Προχθὲς ἀκόμα δὲν ἔλεγες ὅτι θὰ εἶνε δυστυχισμένη ἐκεῖν' ἡ νέα ποῦ θὰ με πάρη . . .
 ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί, τὸ ἔλεγα . . . διότι εἶν' ἀλήθεια !
 ΛΕΩΝ. — Μάγκα μ' ἀνέβαζες, μάγκα μὲ κατέβαζες . . .
 ΠΕΤΡΟΣ. — Διότι εἶσαι πραγματικῶς.
 ΛΕΩΝ, γελῶν. — Μοῦ τὸ εἶπες τόσαις φοραῖς, ὥστε θὰ με κάμης νὰ τὸ πιστέψω κ' ἐγώ.
 ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Γελᾷ ὁ κακοῦργος, γελᾷ . . .
 ΛΕΩΝ. — Ἐσὺ δὲν μοῦ ἔλεγες ὅτι ἂν μάθης ποτὲ ὅτι σκοπεύω νὰ παντρευῶ, θὰ κάμης ὅ,τι εἶνε δυνατόν γιὰ νὰ μοῦ τὰ χαλάσης ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ ἔλεγα διότι δὲν ἀξίζεις τίποτε.

ΛΕΩΝ, ἐγειρόμενος. — Καί τώρα ἄλλαξες γνώμην; Ἄ καυ-
μένε εἶσαι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις ἠγέρθη διακόπτων αὐτὸν ἐν ὄργῃ. — Τί εἶμαι;

ΛΕΩΝ, ᾄδων. — Ἄριθ. 6.

Δὲν εἰμπορεῖς κ' ἐσὺ ἀνόμη
ἀκόμη νὰ διορθωθῆς
κάθε στιγμή καὶ μία γνώμη
ἀλλάξεις ὅπου κ' ἂν βρεθῆς.
Σὰν τὴν ἀνέμη τριγυρίζεις,
ὡσὰν τοῦ μύλου τὰ φτερά,
καὶ μία γνώμη δὲν γνωρίζεις
μέσα ἔς τὸ νοῦ σου σταθερά! . . .

Ἐγὼ ἴως δὲν τοῦ μοιάζω
καθόλου, βρὲ παιδιά,
τὴ γνώμη δὲν ἀλλάζω
ἀλλ' οὔτε τὴν καρδιά,
Ἵ τὰ στήθη μου λουλοῦδι
αἰώνιο θ' ἀνθῆ,
ἐν ἄσπρῳ ἀγγελουδί,
ἡ φίλη μου, ἡ ξανθή.

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις τὸν παρετήρει ἐν ὄργῃ. — Τί ἤθελες νὰ εἰπῆς πῶς
εἶμαι;

ΛΕΩΝ, γελῶν. — Ἀδιόρθωτος!

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία πραϋνόμενος. — Ἐφοβήθηκα πῶς θὰ μοῦ ἔλεγε
τίποτε ἄλλο . . .

ΛΕΩΝ. — Ποῦ εἶνε ἡ Ἀσπασία;

ΠΕΤΡΟΣ, ἀγρίως. — Τί τὴν θέλεις;

ΛΕΩΝ. — Νόστιμο πράγμα! . . . νὰ τὴν ἰδῶ . . . μὰ τί
ἔπαθες;

ΣΗΜΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία βλέπων τὴν Ἀσπασίαν. — Τὸν ἐπῆρε μυρουδιά καὶ
ᾄθλθε . . .

ΛΕΩΝ, ἀνερχόμενος. — Καλημέρα, Ἀσπασία . . . τί γίνεσαι; . . .
τί ἔχεις; . . . εἶνε δακρυσμένα τὰ μάτια σου . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, κατερχομένη μετ' αὐτοῦ. — Ἄ, δὲν ἔχω τίποτε. . . σ' ἐζη-
τοῦσα σήμερα.

ΛΕΩΝ, χαμηλοφώνως. — Ἐχεις νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε νεώτερον;

ΠΕΤΡΟΣ, *ἰδίᾳ*. — Τί νὰ λέγουν ἄρά γε ;
 ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ὁ πατέρας δὲν φέρει καμμίαν δυσκολίαν.
 ΛΕΩΝ, *ἀδμονῶν*. — Λοιπὸν ;
 ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄλλ' ἢ μητέρα δὲν πείθεται, καυμένη, ὅτι
 ἐφρονίμεψες.

ΛΕΩΝ. — Μὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί θέλει νὰ κάμω ;

ΠΕΤΡΟΣ, *ὅστις ἰδείκνυε σημεῖα ἀνυπομονησίας, πλησιάζων καὶ προσποιούμενος εὐθυμίαν*. — Καί εἰμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τί λέγει ὁ καλὸς αὐτὸς ἐξάδελφος ;

ΛΕΩΝ, *στρεφόμενος ἀποτόμως*. — Ὅχι! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ἐν ἀγανακτήσει*. — Αἶ! . . . [*πραυνόμενος*] Προσοχή! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἡ διαγωγή σου βλέπεις δὲν λησμονεῖται καὶ τὸσον εὐκόλα.

ΛΕΩΝ. — Σοῦ ὀρκίζομαι, Ἀσπασία, πῶς ἥλλαξα ἐντελῶς . . . δὲν ἔχεις ἰδεάν τί εὐτυχῆς θὰ εἶνε μαζῆ μου ἢ Κλεονίκη . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Αἶ, πήγαινε λοιπὸν νὰ ἰδῆς καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἂν κατορθώσης νὰ τὴν πείσης . . .

ΛΕΩΝ. — Τοῦ Πέτρου ὅμως μὴ τοῦ τὸ εἰπῆς ἀκόμα . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ το μάθῃ.

ΛΕΩΝ. — Μὰ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πήγαινε γρήγορα ἔς τὴν μητέρα, διότι καθὼς τῆς ὠμίλησα ἐγὼ . . .

ΛΕΩΝ *ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν*. — Ἄχ, Ἀσπασία μου, εἶσαι ἄγγελος! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ἰδίᾳ*. — ὦ, δὲν ἀντέχω πλέον.

ΛΕΩΝ. — Πέτρε, Πέτρε . . . εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων . . . νὰ σε φιλήσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ὀργίλος*. — Ὅπίσω, ἄθλιε! . . .

ΛΕΩΝ, *ἀπερχόμενος περιχαρῆς*. — Δὲν θέλεις : . . . μοῦ εἶνε ἀδιάφορον! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΠΕΤΡΟΣ, *αὐστηρῶς*. — Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε, κυρία μου, ἐπὶ τέλους τί σημαίνουν τὰ κρυφομιλήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, *κειδιῶσα*. — Πρῶτον . . . φιλήσε χέρι δι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν φιλῶ τίποτε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πέτρε, ὁ τρόπος σου εἶνε πολὺ παράξενος σήμερα, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω τί σοῦ συμβαίνει . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία μειδιῶν πικρῶς. — Σὰν νὰ μὴ τὸ ξέρῃ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄς εἶνε . . . δὲν πειράζει . . . θὰ τὸ μετανοήσῃς ὅμως . . .

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὴν ὑπόπτως ἐνῶ αὐτὴ διέρχεται πρὸ αὐτοῦ μεταβαίνουσα δεξιᾷ, ἰδία. — Τί πονηρὸν ποῦ εἶνε τὸ βλέμμα της . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, καθημένη ἐπὶ ἕδρας παρὰ τὴν ἑστίαν. — Τώρα μίαν χάριν ἔρχομαι νὰ σε παρακαλέσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Πῶς φαίνεται ἡ ἔνοχος γυναῖκα ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Δὲν εἰξεύρω τί ἔχεις μὲ τὸν καυμένον τὸν Λέοντα καὶ ὄλον τὸν ἀποπαίρνεις . . . πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνεκάλυφα ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Κλεονίκην . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Πῶς ζητεῖ νὰ με ἐξαπατήσῃ ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Καὶ ὁ δυστυχισμένος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημά του, διότι εἰξευρεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε τὸ παρελθὸν του . . . πρὸ πάντων ὅμως ἐφοβεῖτο ἐσένα καὶ ἔτρεμε νὰ μὴ ματαιώσῃς τὰ σχέδιά του . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν μοῦ λές, Ἀσπασία, τίνος θέλεις νὰ τὰ πουλήσῃς αὐτά ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πίστευσέ με . . . δὲν σου ἀστείζομαι . . . ὥστε κάμε μου τὴν χάρι νὰ μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὰ ἴδια.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Ὁ Λέων ἀγαπᾷ τὴν Κλεονίκην καὶ θέλει νὰ τὴν πάρῃ ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ναί, ναί . . . μοῦ φαίνεται ὅτι ὀμιλῶ καθαρὰ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Μὰ τὸ γράμμα τότε εἰς ἄλλον ἀπευθύνετο ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Λοιπὸν μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Πρὸς ποῖον ἀπηυθύνετο ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πέτρε, σὲ παρακαλῶ . . . μὴ σκέπτεσαι τόσον πολὺ . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — « Ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος . . . » δὲν τὸ λησμονῶ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Εἶνε ἐξιδελφός σου ἐπὶ τέλους καὶ κάμνεις πολὺ κακὰ νὰ τοῦ φέρεσαι τοιοῦτοτρόπως.

ΠΕΤΡΟΣ, ὑπόπτως. — Τί θὰ εἰπῇ ; « Ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος. » Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐγειρομένη καταπόρφυρος. — Ἄ ! ἐδιάβασες τὸ ποίημά μου ;

ΠΕΤΡΟΣ, ὀπισθοχωρῶν ἐκπληκτος. — Πῶς ; ἦτο ποίημα ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀσχυνητλή. — Εἶνε ἡ πρώτη φορά, Πέτρε . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐμβρόντητος. — Γράφεις ποιήματα, Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, κάτω νεύουσα. — Ἦτον ἓνα μικρὸ ποιηματάκι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μας ποῦ εἶνε αὔριον. . . καί. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ διατί τὸ ἐξέσχισες ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Διότι ἐντροπέμουν. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐχεις ἀντίγραφον ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄφησε καλλίτερα. . . δὲν θέλω νὰ γελάσῃς με τοὺς στίχους μου. . . ἂν δὲν τὸ ἀνεκάλυπτες δὲν θὰ εἶχον ποτὲ τὸ θάρρος νὰ σοῦ τὸ δείξω. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τότε μόνον θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸν Λέοντα νὰ πάρῃ τὴν Κλεονίκην ὅταν μοῦ δείξῃς τὸ ἀντίγραφον τοῦ ποιήματος. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄ, τί κακὸς ποῦ εἶσαι. . .

ΠΕΤΡΟΣ, περιχαρῆς. — Φέρε μοι τὸ ἀντίγραφον, Ἀσπασία, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πείθω τοὺς γονεῖς σου νὰ τοῦ τὴν δώσουν. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη ἰδίᾳ. — Φαντάσου, λέγει, νὰ τὸ εὔρῃ καὶ καλό ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, μόνος.

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ ! . . . τί ἀνόητος εἶμαι ! . . .
τί ἐπῆγα νὰ κάμω ! . . . ᾄδων ἀριθ. 7.

Τ' ἀγαπητό μου ταῖρι
ἐβγήκε, τί χαρά,
ὡσάν τὸ περιστέρι,
ἄθῶα, καθάρᾳ.
Φαντάσου ὑποψία
ποῦ μ' ἔτρωγε φρικτή,
ἐμπῆκα 'ς ἀμαρτία
μ' ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

Τί χαρά, ᾧ, ναί τί χαρά !
σάν περιστέρα
εἶν' ἡ σύζυγός μου.
Τί χαρά, ᾧ, ναί τί χαρά
εἶνε καθάρᾳ
σάν περιστέρα !

Μὰ τὴ χαρὰ μιὰ λύπη
μεγάλῃ μ' ἀφαιρεῖ,
μὲ πιάνει καρδιοχτύπι
καὶ σκέψι τρομερή !

Κοντὰ ἔς τὴν εὐτυχία,
 ἃ, ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή,
 ὅποια δυστυχία,
 νά... νά... νὰ στιχουργῆ!

Τί χαρά, ὦ, ναί τί χαρά!
 σάν περιστερὰ
 εἶν' ἡ σύζυγός μου,
 ἀλλὰ φεῦ! . . . ποῖα συμφορά!
 ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή,
 κρῖμα . . . στιχουργεῖ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἰσερχόμενος ἐν ταραχῇ. — Φρικτόν, ἀπαίσιον! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ μειδιῶν. — Ἡ καυμένη! . . . καὶ ποῖος ξέρει
 τί κόπους ἔκαμε γιὰ νὰ τὸ γράψῃ. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μυστηριωδῶς. — Δὲν πρόκειται, φίλε μου, περὶ ἔρω-
 τος μόνον. . . ἀλλὰ περὶ γάμων τοὺς ὁποίους ἔκαμον κρυφά...
 καὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου. . . εἶνε ἄλλος. . .
 ὁ ὁποῖος λέγεται καὶ αὐτὸς Πέτρος. . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ἔτσι, αἱ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Ἄντλησε θάρρος, δυστυχισμένε, καὶ
 ἄκουσε . . . ἄκουσε νὰ ἰδῆς εἰς ποῖον βαθμὸν ἐκορυφώθη τὸ
 θράσος τῆς γυναικός. . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ προσποιούμενος ὅτι ἀντεῖ. — Ἄς μὴν τοῦ χαλάσω τὸ
 χατῆρι. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, παρατηρήσας τὴν κίνησιν. — Τί κάνεις αὐτοῦ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ἄντλῶ θάρρος. . . βλέπεις. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ, καλὰ, καλὰ. . . Δυστυχῶς τὰ περισ-
 σότερα κομμάτια ἐκάησαν καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ βγάλω νόημα. .
 ἄκουσε ὁμως. . .

ΠΕΤΡΟΣ, παύων τὴν κίνησιν. — Ἀκούω. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀναγινώσκων. — «Σὲ εἶδα καὶ σε ἠγάπησα. . . ὁ
 ἔρωσ μου αἰώνιος. . . παρῆλθον ἔτι τρία. . . Ἄ, Πέτρε, εἶ-
 σαι ἄγγελος. . . ὁ πόθος μου καὶ πόθος σου. . . οὐδεὶς νὰ μᾶς
 χωρίσῃ. . . τῶν γάμων μας τὰ στέφανα. . . τὸ τέκνον μας
 νὰ ζήσῃ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ μελαγχολικῶς. — Σαπρῶ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Φρίκη, φίλε μου, . . . έννοεις ; . . . Τῶν γάμων μας τὰ στέφανα . . . τὸ τέκνον μας νὰ ζήσῃ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί ἤθελες πάλι ἐσὺ νὰ πεθάνῃ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὰ αὐτὸ τὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐφιλοῦσες κάθε ἡμέρα σὰν πατέρα, ἀνακαλύπτεται ξένον σήμερα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Μωρὲ αὐτὸ εἶνε ποίημα... δὲν εἶνε γράμμα ἐρωτικόν. . . ὁ Λέων ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ Λέοντος πλέον. . . ἐδῶ εἶνε Πέτρος αὐτός . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὁ Πέτρος αὐτὸς εἶμ' ἐγώ, τὸν ὁποῖον ἐγέμισες ὑποψίας ἔς τὰ καλὰ καθούμενα, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ σοῦ συγχορήσῃ ποτὲ ὅτι τὸν ἔκαμες νὰ ὑποπτευθῇ αὐτὸν τὸν ἄγγελον...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐξανιστάμενος. — Ὑποψίας !.. πῶς τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναῖκά του ! . . .

ΣΠΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ

Οἱ ἀνωτέρω, ΛΕΠΑΣΙΑ καὶ εἶτα ΛΕΩΝ

ΛΕΠΑΣΙΑ. — Ἄν τὸ εὖρησ καλὸ, θὰ γράψω κι' ἄλλα νὰ τὰ στείλω ἔς τὸ διαγωνισμό . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Τὰ μάτια της, τὸ μέτωπόν της, τὸ σύνολόν της, ὅλα δείχνουν τὴν ἔνοχον γυναῖκα ! . . .

ΛΕΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Θεόδωρον. — Δὲν κάθυσθε κύριέ μου ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Καὶ ἡ φωνὴ της εἶνε φωνὴ ἐνόχου γυναικὸς . . .

ΛΕΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Πέτρον. — Αἶ, πῶς τὸ βρίσκεις ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἀσπαζόμενος αὐτήν. — Ἀσπασία μου . . . δὲν θέλω νὰ σε κακοκαρδίσω, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μοῦ τὰ λέγῃς παρὰ νὰ τὰ γράφῃς . . .

ΛΕΠΑΣΙΑ, περιλupos. — Κρῖνα ἔς τοὺς κόπους μου ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Θεέ μου, Θεέ μου, ποῦ ἔχεις τοὺς κεραυνούς σου ! . . .

ΛΕΩΝ, εἰσπερχόμενος περιχαρῆς. — Ἀσπασία ! . . . Πέτρε ! . . . μοῦ τὴν ἔδωσαν ! . . . Ἡ Κλεονίκη εἶνε ἴδική μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — Σὲ συγχαίρω ! . . .

ΛΕΩΝ. — Σ' ἐσένα ὀφείλω τὰ πάντα Ἀσπασία μου.

ΛΕΠΑΣΙΑ. — Τώρα κύτταξε νὰ μὴ μὲ διαφεύσῃς . . .

ΛΕΩΝ. — Μεῖνε ἤσυχος !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως πρὸς τὸν Λέοντα. — Νεανίσκε . . . ἔχεις γυναικίαν καρδίαν . . . σώζεις νυμφευόμενος ἔνοχον ψυχὴν . . .

- ΛΕΩΝ, ιδία. — Καὶ αὐτὸς γνωρίζει τὸ παρελθόν μας ;
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — τρέμει ὁ ἄθλιος ! . . .
 ΛΕΩΝ. — Ἄλλαξα, κύριε, σὰς βεβαίω ὅτι ἄλλαξα . . . δὲν
 εἶμαι πλέον ἐκεῖνος ποῦ ἔλεγον . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — ὦ τοῦ θράσους καὶ τῆς ἀναιδείας ! . . .
 ΛΕΩΝ. — Μὴ μὲ καταδικάζετε καὶ σεῖς . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — Ἀνθρωπόμορφον θηρίον ! . . .
 ΠΕΤΡΟΣ, μεταβαλὼν δεξιᾶ. — Ἐλάτε, πᾶμε τώρα ἔς τῆς πε-
 θερᾶς μου . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως πρὸς τὸν Πέτρον. — Πέτρε, Πέτρε . . . πρόσε-
 χε . . . αὐτός . . .
 ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ἀγανακτήσει. — Ἄ, μὰ ἐπὶ τέλους ξεφορτῶναι με
 καὶ σὺ νὰ μὴ σε καταχερίσω . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπελπιστικῶς. — Σύζυγε, σύζυγε, σύζυγε ! . . .
 ΑΣΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Πέτρον. — Τί ἔχει ;
 ΠΕΤΡΟΣ, ποιῶν σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι ὁ Θεόδωρος εἶνε παράφρων. — Τρία
 πουλάκια κάθονται . . .
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία ἐνῶν τὰς χεῖρας. — ὦ, τί κοινωνία τενορῶν . . .
 ΠΑΝΤΕΣ, ἔχοντες ἐν μέσῳ τὸν Λέοντα ἄδοντες. — Ἀριθ. 8.

Ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι τώρα
 καλὰ στεφάνια κ' εὐτυχῆ,
 κ' ἡ δυὸ ψυχαὶ $\frac{\mu\alpha\varsigma}{\tau\omega\nu}$ νὰ ἴβθῃ ὦρα
 νὰ γείνη μόνον μιὰ ψυχὴ.

Ἵ τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας
 εἰς τ' οὐρανοῦ $\frac{\mu\alpha\varsigma}{\tau\omega\nu}$ τῆ χαρὰ
 νὰ μὴ φανῆ καμμιά φορὰ
 τὸ σύννεφο τῆς ὑποψίας ! . . .

Πλὴν ἔς ὅλου τοῦ χοροῦ
 ἐδῶ τὴν ἁρμονία
 ὡσὰν παραφωνία
 λυπεῖτ' ἡ ἄλεπού . . .

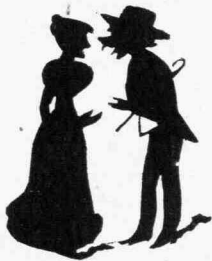
Σὰν τοῦ παραμυθιοῦ
 κί' αὐτὴ ἐδῶ θυμώνει
 γιατί θὰ μείνῃ μόνῃ
 χωρὶς οὐρά ἄλεπού, οὐ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄδων συγχρόνως, ἀλλὰ μακρὰν αὐτῶν ἱστάμενος.

Μέσα 'ς αὐτὴν τὴν κωμῳδία
 κι' ὁ νοικοκύρης μας γελᾷ
 ὁ κακομοίρης, τί μωρία !
 τοῦ ἔχουν φύγει τὰ μυαλά...
 Μὰ σὰν κ' εἰμένα θὰ τὸ μάθη
 πολὺ ἄργά ὁ παλαβός,
 ἀφοῦ 'νε δὰ τόσο στραβός
 καλὰ ὁ βλάκας νὰ τὴν πάθη!...

Κ' εἰς ὅλου τοῦ χοροῦ
 τὴν ἀνακατοσοῦρα
 γελᾷ κ' ἡ κουτσονοῦρα
 μαζῆ τῶν ἀλεποῦ...
 "Ἄχ, ἄς τὰ βλέπη τοῦ λοιποῦ
 αὐτὰ μας τὰ γελοῖα
 τὰ ἦθ' ἡ κοινωμία
 κι' ἄς κλαίη... που, που... ποῦ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

- Ποῦ πᾶς, ἄνδρα ;
- Μὰ φρόνιμη γυναῖκα δὲν 'ρωτᾷ ποτὲ τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ πάει.
- Μὰ πῶς οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ῥωτοῦν τῆς γυναϊκῆς των ;
- Μὲ συγχωρεῖς· οἱ φρόνιμοι ἄνδρες δὲν ἔχουν γυναϊκῆς !